

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 27 września 2016 r.

(zaocznego w stosunku do pozwanego B. M. (1))

Pozwem z dnia 17 lutego 2014 r. powód Miasto S. W. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych B. M. (1) i T. W. S.A. z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 23273,74 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2011 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie powód wskazał, że w dniu 22 lutego 2011 r. o godz. 20:30 doszło do kolizji drogowej pojazdów na skrzyżowaniu ulic (...) w W., które to ulice pozostają w zarządzie powoda. Podał również, że z informacji uzyskanych w dniu 25 lutego 2011 r. od Komendy Stołecznej Policji Wydziału Ruchu Drogowego, wynika, że sprawcą kolizji był B. M. (1), kierujący pojazdem marki (...) o nr rejestracyjny (...), a uczestnikiem kolizji był M. S., kierujący pojazdem marki V. nr rej. (...). Nadto powód podnosi, że pojazd marki (...) o nr rejestracyjny (...), w dniu zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej w T. W. S. A. (polisa nr (...)). Powód wskazał, że skutek zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległa latarnia uliczna, stanowiąca własność powoda. Naprawa tej latarni została zlecona firmie V. sp. z o.o. za łączną kwotę 23273,74 zł.

Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powód wskazał na art. 4 pkt 1 i art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komercyjnych (Dz. U. z 2013, poz. 392 t.j.) w zw. z art. 441 k.c.

(pozew k. 1- 4)

W dniu 22 grudnia 2014 r. powód zmodyfikował żądania pozwu wskazując, iż domaga się zasądzenia solidarnie od pozwanych B. M. (1) i T. W. S.A. na rzecz powoda kwoty 27921 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2011 r. do dnia zapłaty. Powód wskazał, że ostateczna kwota, jaka została zapłacona za naprawę sygnalizacji świetlnej wynosiła 27921 zł. (pismo k. 130)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana T. W. S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana zakwestionowała dochodzone roszczenie co do zasady, jaki i co do wysokości. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia powołując się na art. 3 – letniego terminu przedawnienia wynikającego art. 816 § 1 k.c. w zw. z art. 118 k.c.

Pozwana zarzuciła, że powód nie wykazał wysokości szkody z uwagi na to, że załączone do pozwu dokumenty nie wykazują, aby powód poniósł koszty naprawy lub wymiany rzekomo uszkodzonej latarni. Pozwana zarzuciła, że powód w żaden sposób nie wykazał odpowiedzialności pozwanego (...) W., bowiem nie wykazał okoliczności zdarzenia z dnia 22 lutego 2011 r. i związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 22 lutego 2011 r. a uszkodzeniem latarni. Pozwana zarzuciła w odpowiedzi na pozew, że notatka policyjna załączona do pozwu w ogóle nie wskazuje, aby doszło do uszkodzenia latarni ulicznej, tak jak to podnosi powód. Pozwana zarzuciła, że powód w żaden sposób nie wykazał winy pozwanego B. M. (1) za uszkodzenie przedmiotowej latarni. Wobec tego w ocenie pozwanej nie sposób przyjąć jej odpowiedzialności za skutki przedmiotowego zdarzenia. Pozwany w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu do przedstawienia polisy B. M. (1) oświadczył, że nie posiada takiej polisy oraz nie posiada akt szkody.

(odpowiedź na pozew k. 29 -37)

Na rozprawie w dniu 9 grudnia 2014 r. pełnomocnik pozwanego towarzystwa wniósł o oddalenie powództwa. Zarzucił jednocześnie, że nie ma żadnego dowodu, by B. M. (1) był w dniu szkody ubezpieczony w pozwanym towarzystwie. Pełnomocnik oświadczył, że pozwany nie dysponuje polisą dotyczącą pojazdu marki D. (...).

(protokół rozprawy k. 124)

Również na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016 r. pełnomocnik pozwanego towarzystwa ubezpieczeń zaprzeczył, że pozwany B. M. (1) był ubezpieczony w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Wskazał, że pozwane towarzystwo nie posiada jego polisy, a także zaprzeczył, aby do kolizji doszło z winy B. M. (1).

Pozwany B. M. (1) nie złożył w sprawie odpowiedzi na pozew, nie stawił się na rozprawie oraz nie składał w sprawie ani wyjaśnień pisemnych, ani też wyjaśnień ustnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2011 r. został uszkodzony na skrzyżowaniu ulic (...) w W. maszt wysięgnikowy sygnalizacji świetlnej wraz z latarniami i urządzeniami detekcji pieszej. Jego naprawy została zlecona V. sp. z o.o. z siedzibą w W., na podstawie kosztorysu ofertowego wg protokołu konieczności nr (...). Za wykonane usługi V. sp. z o.o. otrzymała wynagrodzenie w kwocie 27.921,00 zł.

(dowód: protokół konieczności z dnia 23 lutego 2011 r., k. 1; kosztorys ofertowy – k. 13-17; umowa nr (...)/DZP/184/A/11 –k. 80; zeznania świadka P. D. k. 125; zeznania świadka J. D. k. 126, Faktura VAT nr (...) z dnia 6 lipca 2011 r.- k. 83)

W dniu 22 lutego 2011 r. na skrzyżowaniu ulic (...) w W. miało miejsce zdarzenie drogowe. W trakcie tego zdarzenia doszło do zderzenia pojazdu kierowanego przez B. M. (1) i przez M. S. B. M. (1) kierował samochodem ciężarowym z przyczepą do przewozów ładunków marki (...) nr rej. (...). M. S. kierował samochodem ciężarowym do przewozu ładunków z przyczepą V. nr (...). Policja ustaliła, iż przyczyną zdarzenia drogowego było niedostosowanie prędkości do warunków ruchu oraz ukarała mandatem karnym B. M. (1)

(dowód: notatka policyjna z dnia 25 lutego 2011 r.- k. 7, notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 109)

Sąd dokonał powyższych ustaleń na podstawie przywołanych dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy w zakresie jakim nie były one kwestionowane przez żadną ze stron. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony co do ich autentyczności. Podstawą ustaleń faktycznych były zeznania świadków P. D. oraz J. D.. W ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać ich zeznania w zakresie jakim opisywali oni uszkodzenia masztu wysięgnikowy sygnalizacji świetlnej wraz z latarniami i urządzeniami detekcji pieszej. Ich zeznania okazały się spójne i logiczne. Świadczenie ci nie posiadali wiedzy na skutek jakiego zdarzenia nastąpiła szkoda w mieniu powoda. Odnosząc się do zeznań świadka M. S. uznać należy, iż złożył on wiarygodne zeznania, w których oświadczył, że nie brał udziału w żadnej stłuczce, w której doszło do uszkodzenia sygnalizacji świetlnej. Okoliczność, aby brał udział w takiej stłuczce, nie znajduje potwierdzenia w żadnym z dopuszczonych w sprawie dowodów, w tym nie znajduje odzwierciedlenia w treści notatek policyjnych. Z uwagi na treść notatki policyjnej Sąd nie obdarzył wiarygodnością zeznań tego świadka w zakresie jakim zeznał on, że nie kierował pojazdem V..

Sąd na rozprawie w dniu 11 września 2016 r. oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. K. oraz o ponowne wezwania świadka M. S. na termin rozprawy celem przeprowadzenia jego konfrontacji ze świadkiem A. K.. Oddaleniu również podlegały wnioski pełnomocnika powoda o: ponowne zwrócenie się bezpośrednio do (...) W. o nadesłanie polisy wskazanej w notatce z dnia 22 lutego 2011 r. oraz akt szkody oraz o zobowiązanie do przedłożenia korespondencji e – mail przesłanej przez pozwane towarzystwo swojemu pełnomocnikowi a dotyczących B. M. (1). Sąd uznał, że wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. K., a więc osoby, która sporządziła notatkę policyjną z dnia 25 maja 2011 r. (k. 7) jest spóźniony z uwagi na treść art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. Strona powodowa reprezentowana przez radcę prawnego znała stanowisko strony pozwanej, w którym to pozwana zaprzeczała, aby B.

M. (1) był odpowiedzialny za uszkodzenie przedmiotowej latarni (sygnalizacji świetlnej). Strona pozwana podnosiła tą okoliczność już w odpowiedzi na pozew. Ponadto na rozprawie w dniu 9 grudnia 2014 r. pełnomocnik pozwanej oświadczył, że nie ma żadnego dowodu, że pozwany B. M. (1) był ubezpieczony pozwanym towarzystwie. Z kolei świadek M. S. na rozprawie w dniu 14 października 2014 r. zaprzeczył, aby brał udział w kolizji w której doszłoby do uszkodzenia sygnalizacji świetlnej. Tym samym uznać należy, że zgłoszony przez pełnomocnika powoda wniosek o przesłuchanie świadka A. K. po upływie blisko dwóch lat od złożenia odpowiedzi na pozew i zajęcia na rozprawie, przez pełnomocnika pozwanego towarzystwa ubezpieczeń, stanowiska procesowego, był spóźniony. Na marginesie wskazać należy, iż A. K. sporządzała notatkę policyjną trzy dni po zdarzeniu, podczas gdy funkcjonariuszem policji, który likwidował zdarzenie był D. M.. Sąd oddalił wniosek o ponowne wezwania świadka M. S. i przeprowadzenie jego konfrontacji z świadkiem A. K.. Zgodnie bowiem z art. 272 k.p.c. świadkowie, których zeznania wzajemnie przeczą mogą być konfrontowani. Wobec braku złożenia zeznań przez A. K., a tym samym braku jakichkolwiek sprzeczności, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie konfrontacji i ponowne przesłuchanie w charakterze świadka M. S.. Sąd nie znalazł podstaw do ponownego zwracania się do strony pozwanej o przedłożenie polisy i akt szkody. Pozwane towarzystwo ubezpieczeń zostało zobowiązane przedłożenia do akt szkody i do przedłożenia polisy w zarządzeniu wyznaczającym pierwszą rozprawę (k. 19). W odpowiedzi na pozew pozwane towarzystwo wskazało, że nie dysponuje polisą pozwanego B. M. (1) oraz nie dysponuje aktami szkody, gdyż nie było prowadzone żadne postępowanie likwidacyjne, a pozwany nie został zawiadomiony o zdarzeniu z dnia 22 lutego 2011 r. Oddaleniu podlegał również wniosek o dopuszczenie dowodu z korespondencji e – mail przesłanej przez pozwane towarzystwo swojemu pełnomocnikowi. Dowód ten nie był przydatny dla ustalenia okoliczności spornych w niniejszej sprawie. A ponadto udostępnienie treści tej korespondencji pełnomocnika pozwanej mogłoby skutkować naruszeniem tajemnicy adwokackiej, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

Sąd na rozprawie w dniu 21 września 2016 r. pominął dowód z przesłuchania pozwanego B. M. (1) wobec jego niestawiennictwa.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu w całości. Wyrok w stosunku do B. M. (1) był zaoczny wobec zaistnienia przesłanek określonych w art. 339 § 1 k.p.c.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony przez pozwane towarzystwo zarzut przedawnienia. Zgodnie z art. 819 § 3 k.p.c. w wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania. Jako, że strona powodowa wskazywała, że pozwany B. M. (1) ponosi odpowiedzialność za szkodę jako sprawca kolizji, to uznać należy, że szkoda ta wynikła z czynu niedozwolonego, a więc do roszczeń tych znajduje zastosowanie termin przedawnienia określony w art. 442¹. § 1 k.c. Nawet jeśli przyjąć, że strona powodowa dowiedziała się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia już w dniu 22 lutego 2011 r., to niewątpliwie z uwagi na datę wniesienia pozwu – 21.02.2014 r. (data stempla pocztowego) roszczenie powódki nie uległo przedawnieniu.

Zgodnie z art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (zwana dalej ustawą z dnia 22 maja 2003 r.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Z kolei odpowiedzialność posiadacza pojazdu za szkodę została uregulowana w art. 436 k.c. Dla przyjęcia odpowiedzialności samoistnego posiadacza pojazdu koniecznym jest m.in. przyjęcie, że szkoda w mieniu poszkodowanego jest następstwem ruchu pojazdu.

W niniejszej sprawie ostatecznie spór sprowadzał się do dwóch kwestii. Pozwane towarzystwo ubezpieczeń zaprzeczało temu, aby B. M. (1) ponosił odpowiedzialność za uszkodzenie sygnalizacji świetlnej. Zaprzeczało również temu, aby B. M. (1) posiadał zawartą z T. W. S.A. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz zaprzeczało temu, aby pozwane towarzystwo ubezpieczeń dysponowało polisą dotyczącą samochodu marki (...) o nr rej. (...).

W procesie cywilnym rozkład ciężaru dowodu kształtuje się według ogólnych reguł dowodzenia wynikających z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) uzupełniają reguły procesowe (w szczególności art. 3 § 1 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c.) nakazujące stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wobec powyższego to na stronie powodowej z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciążył obowiązek udowodnienia zasadności dochodzonego roszczenia. Powód winien był zatem udowodnić: fakt wystąpienia szkody i jej wysokość, odpowiedzialność sprawcy szkody w świetle art. 436 k.c., a także adekwatny związek przyczynowy między działaniem a szkodą. Celem przyjęcia odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeń konieczne było również ustalenie, że posiadacz samochodu B. M. (1) był w dniu szkody ubezpieczony w pozwanym towarzystwie, a więc że została zawarta umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdu mechanicznego dla samochodu (...) nr rej. (...).

Powód nie wywiązał się z obowiązku wykazania okoliczności, od których zależała zasadność powództwa wytoczonego zarówno przeciwko pozwanemu B. M. (1), jak i przeciwko pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń. Celem wykazania zasady odpowiedzialności obydwu pozwanych powód przedstawił zasadniczo jedynie dowód w postaci notatki policyjnej. Oceniając ten dowód wskazać należy wskazać, że złożona do akt sprawy notatka funkcjonariusza Policji nie stanowi dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c. Wyjaśnić trzeba, że w świetle tego przepisu dokumentem urzędowym jest dokument sporządzony w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania. Odwołując się do art. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji (Dz. U. z 2011 r., nr 287, poz. 1687 ze zm.) należy stwierdzić, że do zadań Policji nie należy czynienie ustaleń faktycznych w zakresie ustalania ubezpieczycieli sprawcy zdarzenia. Zawarcie takich ustaleń przez funkcjonariusza Policji w notatce nie następuje w zakresie działania Policji, a tym samym nie może korzystać z domniemania prawdziwości dokumentu wynikającego z art. 244 § 1 k.p.c. Przeciwko uznaniu, iż załączona do pozwu notatka policyjna jest dokumentem urzędowym przemawia również funkcjonariusz policji, czy to wykonujący czynności na miejscu zdarzenia, czy też sporządzający następnie notatkę nie jest organem policji w rozumieniu ustawy o policji, ani też nie zastępuje tych organów. Tym samym notatka policyjna nie stanowi dokumentu urzędowego i nie obejmuje jej domniemania prawdziwości przewidziane w art. 244 k.p.c.

Sąd uznał, że powód nie wykazał, że pozwany B. M. (1) jest sprawcą uszkodzenia sygnalizacji świetlnej. Żaden z przedstawionych w sprawie dowodów nie wskazywał na tą okoliczność. Niezależnie od charakteru notatki policyjna, to wskazać należy, że ani notatka policyjna znajdująca się na k. 7, jak i notatka znajdująca się na k. 109 nie wskazywały na to, że w wyniku kolizji, w której brał udział B. M. (2) uszkodzona została latarnia bądź sygnalizacja świetlna. Wskazać należy, że zwłaszcza drugi z uczestników kolizji M. S. jednoznacznie wskazał, że nigdy nie brał udziału w kolizji w rezultacie której miałyby dojść do uszkodzenia sygnalizacji świetlnej. Również z zeznań świadków P. D. i J. D. nie wynika, iż B. M. (1) ponosi odpowiedzialność za szkodę w postaci uszkodzenia sygnalizacji świetlnej. Świadczenie ci nie byli na miejscu zdarzenia, a swoją wiedzę czerpali z dokumentów. Tym samym Sąd przyjął, że powód nie wykazał odpowiedzialności B. M. (1) za skutki zdarzenia w postaci uszkodzenia sygnalizacji świetlnej. W sytuacji gdy pozwane towarzystwo ubezpieczeń neguje odpowiedzialność B. M. (1) za uszkodzenie sygnalizacji świetlnej, odpowiedzialności tej nie można jedynie wywodzić z samej zbieżności między czasem i miejscem kolizji, a czasem i miejscem uszkodzenia sygnalizacji świetlnej.

Mając to na uwadze Sąd uznał, że przytoczono w pozwie okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości. Wobec tego po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa wytoczonego przeciwko pozwanemu B. M. (1). Dlatego też powództwo przeciwko niemu, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł wydając w stosunku do tego pozwanego wyrok zaoczny.

Powództwo przeciwko T. W. S.A. podlegało oddaleniu również z tego względu, że powód nie wykazał, iż posiadacz pojazdu, którym kierował B. M. (1) miał z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Wobec stanowiska pozwanej za dowód wykazujący tą okoliczność nie może zostać uznana notatka policyjna. Nie ma ona bowiem waloru dokumentu urzędowego. Wbrew stanowisku pełnomocnika powoda zaprezentowanemu na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016 r. nie można uznać, że to pozwane towarzystwo ubezpieczeń winno sprawdzić numer polisy oraz sprawdzić, kto ją wykupił. Jak wskazano powyżej ciężar wykazania przesłanek uzasadniających odpowiedzialność pozwanego towarzystwa obciążał powoda. Powód dysponował narzędziami umożliwiającymi ustalenie, z jakim towarzystwem ubezpieczeń została zawarta umowę ubezpieczenia dla posiadacza samochodu o nr rej. (...). Pełnomocnik powoda mógł przykładowo złożyć wniosek o zwrócenie się przez Sąd do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z wnioskiem, którym mowa w art. 104 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. Dane dotyczące ubezpieczycieli posiadaczy pojazdów mechanicznych są również ogólnodostępne w internecie na stronach Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. W ocenie Sądu powód nie sprostął obowiązkowi wykazania przesłanek, od których zależała odpowiedzialność pozwanego towarzystwa ubezpieczeń. Mając na uwadze to, że powód nie wykazał odpowiedzialności B. M. (1) za uszkodzenie sygnalizacji w dniu 22 lutego 2011 r. oraz nie wykazał, aby pojazd B. M. (1) był ubezpieczony w pozwanym towarzystwie, oddaleniu podlegało również powództwo wniesione przeciwko T. W. S.A.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając od powoda jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego towarzystwa ubezpieczeń kwotę 2.417 zł. Na przedmiotowe koszty złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego adwokatem w wysokości 2400 zł, ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, powiększone o kwotę 17 zł tj. opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pełnomocnikowi pozwanego towarzystwa ubezpieczeń